

Eerder heeft in dit vakblad het artikel 'Moet glyfosaat van de straat?' gestaan. Het werd geschreven door Chris van Dijk, Wageningen UR, Plant Research International. Hij geeft daarin de visie van Plant Research International op de toekomstige koers die uitgezet is naar chemievrij beheer op verhardingen en sportvelden binnen vijf tot negen jaar. De redactie vroeg Monsanto en de Belangengroep Duurzaam Onkruidbeheer om een reactie op de visie van PRI.

Auteur: Broer de Boer

De toekomst van glyfosaat en andere chemie

Reacties uit de markt

De redactie legde Nico Stuyt, Monsanto en Hens Hinloopen, belangengroep Duurzaam Onkruidbeheer twee vragen voor:

Wat zie jij als oplossing om onkruid de baas te blijven op verharding/sportvelden?

Nico Stuyt antwoordt:

"Als een van de glyfosaatproducenten ziet Monsanto een oplossing in een combinatie van technieken om onkruid te beheren: chemie en niet-chemie naast elkaar. Monsanto is een van de initiatiefnemers van het project 'Duurzaam onkruidbeheer op verhardingen', waarin niet-chemische onkruidbestrijding ook een duidelijke plek heeft. Door innovatie in de toedieningstechnieken en aanvullende maatregelen is het zelfs mogelijk om een DOB2.0-versie in de praktijk te introduceren, die het duurzame gebruik van Roundup® in het openbaar groen nog verder reduceert. Als Monsanto zullen wij dat altijd ondersteunen."

Hens Hinloopen antwoordt:

"Kansen voor niet-chemische technieken blijven er ook als er geen verbod komt; ze worden dan ook steeds getoetst op economische haalbaarheid. Op dit moment is er bij de regering geen geld – ook al wordt er door makers van alternatieve onkruidbeheersmethoden beweerd dat het niet veel meer kost – om deze extra kosten te vergoeden. Als het waar is wat de makers van alternatieve methodes beweren, dan zouden alle

gemeentes al overgeschakeld zijn en niet alleen die gemeentes die op basis van emotie en publieke opinie hun keuzes bepalen. Bedreigingen zijn er op het gebied van fijnstof en een enorme toename van de CO₂-uitstoot, zowel voor verhardingen als voor sportvelden. Het meerdere malen bewerken van sportvelden en composteren van materiaal kost veel energie."

Wil je (van beide verboden) eens zeggen of deze verboden volgens jou realistisch zijn, en waarom niet of waarom wel?

Nico Stuyt antwoordt:

"Een verbod kan, maar is niet noodzakelijk de beste oplossing voor de toekomst in het kader van duurzaam gebruik. Wanneer men de levenscyclusanalyse (LCA) als een methode voor duurzaamheidsbepaling aanneemt, zou een nieuwe analyse voor alle methoden van onkruidbestrijding behulpzaam zijn bij de keuzebepaling. Helaas willen niet alle partijen hieraan meewerken. De verbodsvorstellen zijn eerder gedreven door politieke stellingnames dan gebaseerd op wetenschappelijke gegevens. Hoewel glyfosaat het meest gebruikte onkruidmiddel is in Nederland, komt het aquatisch milieu nergens in gevaar door eventueel residu in oppervlaktewater. Dit is dankzij de nauwgezetheid van alle gebruikers, zowel binnen als buiten de landbouw. Ook regelgeving heeft hiertoe bijgedragen. De enige

hobbel is de erg lage 0,1 microgram/l (gezuiverd) drinkwaternorm, die geldt in de rivier waaraan water wordt onttrokken voor drinkwaterproductie. Met de invoering van DOB-verhardingen vertonen ook die overschrijdingen duidelijk een dalende trend. Er moet wel duidelijk gesteld worden dat glyfosaat bij correct gebruik geen probleem vormt voor de volksgezondheid, niet wat betreft de toxiciteit en niet wat betreft de overschrijdingen in oppervlaktewater."

Het antwoord van Hens Hinloopen:

"Of de vraag of de verboden realistisch zijn op de voorgestelde termijn, zeg ik ja. Maar wat te doen als de problemen van oppervlaktewater er niet meer zijn, en de gezondheidsraad heeft aangetoond dat er geen gevaar voor de volksgezondheid is bij het gebruik van chemische methoden? Dan moet het niet zo zijn dat we moeten stoppen met deze methodes omdat we er vijf jaar geleden problemen mee hadden of dachten te hebben. Zoals in de Europese richtlijn staat moeten we het gebruik minimaliseren, en dat kan vaak door een combinatie van technieken toe te passen, oftewel geïntegreerd te gaan werken. Hierdoor blijft het economisch verantwoord en worden die technieken gebruikt op de plek waar ze het beste tot hun recht komen. Het bevordert innovatie en is de manier om om te schakelen van chemisch naar alleen chemisch in noodgevallen."